

Chương 489: Rizaira (7) - Con Trai Của Mẹ (Số từ: 2776)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:59 AM 11/07/2023

Tôi có xu hướng lật đổ các tình huống.

Ngược lại, Arta không nghĩ nhiều.

Vì vậy, khi cô nhấn mạnh sự khác biệt này, Arta dường như đồng ý và gật đầu.

"Chính xác thì tôi không suy nghĩ nhiều. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi ngu ngốc."

"Không. Thành thật mà nói, cậu hơi ngốc."

"Cái—, cái gì? Tại sao tôi lại là một kẻ ngốc?"

"Cậu có nhớ khi cậu chơi trò trốn tìm với Ellen và bị treo trên một vách đá trước khi ngã và gãy chân không?"

"Ah, không! Làm sao lại xuất hiện?!"

Đó không phải là điên rồ hơn ngu ngốc sao?

Tôi hầu như không thể phản bác lại khi mặt Arta đỏ lên vì đột ngột nhớ lại quá khứ đáng xấu hổ của mình.

"Không...! Tôi làm thế vì Ellen luôn chiến thắng trong các trò chơi, và tôi muốn thắng một thứ gì đó...!"

"Đó chính là lý do tại sao cậu là một kẻ ngốc. Cậu có thể đã chết nếu Ellen không phát hiện ra cậu treo trên vách đá. Cậu đã đi xa đến mức treo lủng lẳng trên vách đá chỉ để chiến thắng, nhưng cậu vẫn thua vì Ellen đã tìm thấy cậu."

"..."

Ngay cả khi còn nhỏ, các thành viên gia đình Rizaira đã chơi rất xuất sắc.

Giống như người sẽ treo mình trên vách đá chỉ để giành chiến thắng, và Ellen, người sẽ tìm thấy anh ta bằng quyết tâm tuyệt đối.

"Dù sao đi nữa, Arta đã trải qua vô số tai nạn từ khi còn nhỏ. Hầu hết chúng xảy ra là do cậu ấy đã quá cố gắng để vượt qua Ellen."

“Đừng thảo luận về quá khứ nữa...”

“Cậu biết chuyện lúc trước sao?”

Khi Lena bắt đầu nói, cô ấy trở nên nhiệt tình và bắt đầu kể lại từng tai nạn của Arta.

Câu chuyện suýt chết đuối dưới sông khi đang nín thở trong một cuộc thi lặn.

Chuyện trèo cây trộm trứng chim, chỉ để bị ngã vỡ sọ.

Câu chuyện về việc cố gắng bắt chước cảnh Ellen lặn xuống từ thác nước mà tôi từng đến thăm, nhưng lại hạ cánh xuống bằng bụng thay vì đầu và bất tỉnh.

Câu chuyện về việc vung thanh kiếm gỗ trong cơn tức giận sau khi thua Ellen về kiếm thuật và ngắt xỉu sau khi tự đánh mình vào một điểm quan trọng. Nghe những câu chuyện này, hầu như tất cả đều là về Ellen.

Ngay cả trong những ngày bình thường hơn của mình, Arta là một nhân vật đặc biệt. Ellen đã giành được mọi thứ, vì vậy Arta đã cố gắng hết sức để

đánh bại cô ấy ở một thứ gì đó, chỉ để rồi tự làm mình bị thương trong quá trình này.

Thật là một cảm giác mới lạ khi nghe về quá khứ của Ellen từ những người bạn thời thơ ấu của cô ấy.

Ngay cả khi còn nhỏ, thần đồng vẫn là thần đồng. Đồng thời, tôi có thể cảm nhận được sự buồn vui lẫn lộn khi có một người bạn thiên tài như vậy.

Tất nhiên, cánh tay của một người uốn cong vào trong.

Chỉ hình dung ra cảnh cô bé Ellen chơi đùa hăng hái với bạn bè thôi đã khiến tôi cảm thấy hơi...

Một chút...

Nhột nhột bên trong.

Ellen luôn khắc kỷ không phải lúc nào cũng như vậy, và tôi không thể không tự hỏi hỏi đó cô ấy như thế nào.

Tôi tưởng tượng nó phải rất đáng yêu.

Nhưng những suy nghĩ như vậy chỉ khiến tôi cảm thấy chán nản hơn.

Bất kể tôi nghĩ về Ellen như thế nào hay Ellen nghĩ về tôi như thế nào.

Mối quan hệ của chúng tôi không bao giờ có thể trở lại như trước đây.

"Dù sao đi nữa, cậu đã nhiều lần tự làm mình bị thương khi cố gắng đi theo Ellen hoặc cố gắng giành chiến thắng trước cô ấy. Cậu nên học khi nào nên bỏ cuộc."

"Dừng lại... dừng lại..."

Tùy thuộc vào quan điểm của mỗi người, Ellen có thể được coi là một người bạn thời thơ ấu không may mắn, nhưng hai người này dường như không có bất kỳ sự oán giận nào đối với cô ấy.

"Arta thực sự trân trọng hiện tại. Cậu ấy không quan tâm đến hậu quả trong tương lai; cậu ấy chỉ muốn vượt qua Ellen và cố gắng làm mọi thứ cô ấy làm, ngay cả khi điều đó dẫn đến việc bị tổn thương."

Arta không thể bác bỏ lời khẳng định gay gắt của Lena.

"Mặt khác, cậu luôn bận tâm, Reinhardt."

—Bận tâm.

Đó là điều mà Lena và Arta thường xuyên nói với anh ấy.

Một tâm trí sáng suốt, phong thái điềm tĩnh và một thái độ điềm tĩnh.

Việc duy trì những thứ này ngày càng trở nên khó khăn.

Hơn một tháng rưỡi đã trôi qua kể từ khi anh rời Edina.

Anh vẫn chưa biết khi nào mình có thể rời khỏi nơi này với một thành tích mỹ mãn.

Một tháng kể từ bây giờ? Không chắc.

Hai tháng? Hoặc có lẽ ba tháng?

Nếu anh ấy không chịu nổi sự lo lắng và rời khỏi Rizaira, anh ấy sẽ không bao giờ có thể quay lại.

Bây giờ anh đã hiểu ý định của Luna.

Nếu anh ta không thể chịu đựng được sự khó chịu và thiếu kiên nhẫn, anh ta sẽ không thể đạt được

mục tiêu tiếp theo của mình. Anh phải vượt qua tình huống này và tiến tới giai đoạn tiếp theo.

Ngay cả khi anh ta đạt được Master Class, anh ta sẽ không thể sử dụng toàn bộ sức mạnh của mình nếu anh ta thua trong sợ hãi và kinh hoàng trong trận chiến cuối cùng.

Đó là lý do tại sao Luna huấn luyện anh ta.

Nếu anh ta không thể giữ bình tĩnh ngay cả trong hoàn cảnh này, điều không thể tránh khỏi sẽ xảy ra sau đó.

Cho dù anh ấy có thiếu kiên nhẫn hay lo lắng đến đâu, anh ấy cần phải đạt đến giai đoạn tiếp theo và biến sức mạnh đó thành của riêng mình.

Do đó, anh buộc phải trải qua hàng giờ lo lắng, bị cô lập khỏi mọi thông tin bên ngoài.

Tuy nhiên, sự lo lắng và sợ hãi của anh ấy chỉ tăng lên chứ không bao giờ giảm đi do những điều không chắc chắn mà anh ấy phải đối mặt.

Vì vậy, mặc dù anh ấy có thể tập trung và đạt được sự tinh chỉnh đáng kể đối với [Tăng cường

sức mạnh ma thuật] của mình, nhưng thật khó để thích nghi với môi trường vì sự lo lắng ngày càng tăng theo thời gian.

Có quá nhiều suy nghĩ là vấn đề.

Tuy nhiên, anh không thể ngừng suy nghĩ ngay cả khi anh muốn.

Bảo anh ấy bình tĩnh lại khi anh ấy gần như không thở được, như thể điều đó thật dễ dàng.

"Trong những tình huống như thế này, chúng ta có nên hành động giống Arta hơn không?"

"..."

"Không có gì phải lo lắng về hạn hán năm tới trong khi thu hoạch khoai tây năm nay."

Những lời của Lena là chính xác, và anh nhận ra điều đó.

"Suy nghĩ nhiều khiến cậu lo lắng về những điều không cần thiết. Vì vậy, tại sao không tạm thời quên đi những vấn đề khác và tập trung vào những việc cần làm?"

Nghe những lời đó, anh cảm thấy như có một bóng đèn sáng lên trong đầu.

Nhiều người đã nói điều tương tự với anh ta.

Tại một thời điểm, anh ấy đã tự nói điều đó.

Sau vụ giết người đầu tiên ở Darkland.

Ellen, người đầm đìa máu, ôm lấy mặt anh và nhìn thẳng vào mắt anh.

Nói với anh ấy bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ.

Chỉ cần làm những gì cần phải được thực hiện.

Sau sự cố Cổng, Harriet cũng nói với anh điều tương tự.

Bây giờ không phải là lúc để suy nghĩ, chỉ cần làm những gì cần phải làm.

Anh cũng từng nghĩ như vậy và cố gắng tiến từng bước một.

Nhưng bây giờ anh ấy đã rời bỏ những trách nhiệm mà lẽ ra anh ấy phải gánh vác, anh ấy đã đánh mất tư duy mà anh ấy đã duy trì cho đến thời điểm này.

Lo lắng về những gì có thể không xảy ra, nhưng có thể.

Cảm thấy sợ hãi về chính tình trạng bị cắt đứt với thế giới bên ngoài.

Anh không thể không suy nghĩ quá nhiều, mặc dù nó sẽ không giải quyết được gì.

Luna cho rằng trái tim anh đã phát bệnh vì phải chịu đựng quá nhiều, trong khi Lena tin rằng không cần phải lo lắng về những điều không cần thiết lúc này.

Anh không chắc ai đúng.

Tất cả những gì anh ấy hiểu là sự lo lắng và thiếu kiên nhẫn của anh ấy sẽ không giải quyết được vấn đề của anh ấy.

Arta chỉ tập trung vào nhiệm vụ trước mắt, nhằm mục đích duy trì [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình trong một thời gian dài.

Tôi nên làm theo.

Suy đoán về việc sẽ mất bao lâu để thích ứng với sức mạnh này, tình hình bên ngoài và những suy nghĩ khác đều vô ích.

Lo lắng sẽ không đưa ra câu trả lời, chỉ có hành động mới có.

Đã đến lúc buông bỏ những lo lắng không hiệu quả, vì chỉ có hành động mới tạo ra kết quả.

"Được, tôi sẽ thử."

Bình an nội tâm.

Tìm kiếm sự bình yên nội tâm trong những hoàn cảnh lý tưởng không còn phù hợp nữa.

Đạt được sự bình yên nội tâm ngay cả khi điều đó dường như là không thể là quyết tâm không lay chuyển mà tôi cần.

Cố gắng không nghĩ bản thân nó đã là một ý nghĩ. Mặc dù điều đó có vẻ vô lý, tôi đã cố gắng ngừng suy nghĩ hoàn toàn.

Đối với một người có vô số suy nghĩ, việc cố gắng ngừng suy nghĩ chỉ gây thêm lo lắng.

Khi nghiền ngẫm những suy nghĩ này, tôi thấy mình đang cân nhắc về những điều mình không nên nghĩ đến, tạo ra một vòng lặp không hồi kết.

Nó đẩy tôi đến bờ vực của sự điên loạn.

"Mẹ, làm sao con có thể ngừng suy nghĩ?"

"...?"

Tôi đã có một phương pháp trong đầu và tôi muốn thử nó! Cô ấy không thể dạy tôi điều gì đó sao?

"Ngày mai đi với tôi."

Cuối cùng cô ấy có thể dạy tôi điều gì đó không?

—Ngày hôm sau, hy vọng của tôi rằng cuối cùng Luna sẽ dạy tôi điều gì đó đã sụp đổ.

*Kang

Tôi nghe thấy tiếng Luna lục lọi trong nhà kho.

"Thực hiện việc này."

Cô ấy xuất hiện với xẻng, cuốc, rìu và đòn bẩy.

"...Không phải mẹ định dạy con kiếm thuật hay thiên định sao?"

"Tôi không nghĩ rằng mình đã từng nói điều đó."

Luna cầm xẻng, còn tôi cầm cuốc, rìu và đòn bẩy.

Tôi im lặng đi theo sự chỉ dẫn của cô ấy.

Luna băng qua sườn núi đánh dấu ranh giới của Rizaira và tiếp tục bước đi.

Chúng tôi đến một sườn núi khác.

"Chúng ta cần tạo ra những vùng đất canh tác mới. Hãy chuẩn bị tinh thần cho một nhiệm vụ lâu dài và gian khổ."

"...Xin lỗi?"

"Cậu đã hỏi tôi làm thế nào để ngừng suy nghĩ."

Luna chỉ vào vị trí ở trung tâm của khu rừng.

"Không có gì làm sạch suy nghĩ của mình tốt hơn công việc dường như vô tận."

Không đời nào.

Cô ấy có thể nghiêm túc yêu cầu tôi tạo ra đất nông nghiệp mới không?

Đây có phải chỉ là một mưu mẹo?

"Đầu tiên, hãy chặt cây trong khu vực và mang chúng về làng. Sau đó, chúng ta sẽ phải nhổ mọi thứ."

Chúng tôi không chỉ bắt đầu lại từ đầu mà còn phải chuyển đổi một khu rừng thành đất nông nghiệp.

"Nhưng đừng sử dụng bất kỳ Thánh tích nào."

Quá nhiều!

"Mẹ... cái này có thực sự cần thiết không?"

"Hừm..."

Đáp lại câu hỏi của tôi, Luna khoanh tay, nghiêng đầu và nhìn tôi.

"Nếu cậu cứ gọi tôi là 'Mẹ' mà không thực sự cư xử như một đứa con trai, thì làm sao mẹ có thể đối xử với con như vậy?"

"Ah."

Luna nhe răng cười với tôi.

"Con trai, làm việc đi."

Tôi đã bị lừa.

Vì vậy, Luna bắt đầu giao nhiệm vụ cho tôi trong khi bảo tôi phải cư xử như một đứa con trai.

Ở nông thôn, trẻ em thực sự được coi là lao động, vì vậy tôi không thể bác bỏ tuyên bố của cô ấy.

Luna ra lệnh cho tôi làm việc và bỏ mặc tôi trong một khu rừng gần Rizaira trước khi biến mất trong nháy mắt.

Đó không chỉ là một cánh đồng cỏ; đó là một khu rừng.

Nếu tôi đốn tất cả cây trong khu rừng này và chặt chúng thành củi, tôi sẽ cung cấp đủ gỗ cho Rizaira trong cả năm.

Đây có phải là nhiều hơn chỉ tạo ra đất nông nghiệp mới? Có phải cô ấy đang bắt tôi phát triển đất nông nghiệp mới và sản xuất một lượng lớn gỗ?

Trên hết, tôi không được phép sử dụng Thánh tích.

Tôi liếc nhìn khu rừng phía trước, rìu, cuốc, xẻng và xe trượt tuyết bên cạnh.

Tôi phải chặt những cái cây này, tách chúng ra từng cái và vận chuyển chúng đến Rizaira trên xe trượt tuyết.

Tôi đã phải loại bỏ tất cả các cây và bằng cách nào đó nhỏ rế.

Làm xong, tôi phải dùng cuốc xới đất, loại bỏ những rế còn sót lại và chuẩn bị cho việc trồng trọt.

Nhưng tôi có thể hoàn thành tất cả những điều này trước khi mùa đông đến không?

Lẽ ra tôi không nên phát ngôn bừa bãi.

Bây giờ tôi có thể không quay lại Edina trong vòng một năm.

"Hừm..."

Tôi chưa bao giờ sử dụng Thánh tích để chặt cây, và vì Luna đã bảo tôi không được sử dụng nó nên tôi cũng không định làm vậy.

Tôi cầm rìu lên, định bắt đầu chặt cây.

Tôi đã đánh bại vô số quái vật và mặc dù điều đó thật khủng khiếp, nhưng tôi thậm chí còn chém cả người.

Nhưng, tất nhiên, tôi chưa bao giờ sử dụng rìu trước đây.

Tôi định chặt cây.

Tôi biết đó là một nhiệm vụ đầy thách thức, nhưng tôi là ai?

Không có [Tăng cường sức mạnh ma thuật], tôi có chỉ số sức mạnh trên 26, hạng A+ và với [Tăng cường sức mạnh ma thuật], tôi có thể phát huy sức mạnh cấp S hoặc cao hơn. Tôi là một con quái vật.

Tôi không biết liệu công việc này có làm tôi quên đi những lo lắng và cho tôi một trạng thái bình yên trong tâm hồn hay không.

Nhưng tôi phải làm gì đó.

"Hooooo..."

Tôi tập trung tâm trí và sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] đã được tinh chế cao độ của mình.

Tôi đã có quá nhiều sức mạnh.

Điều quan trọng không chỉ là chặt cây mà còn phải làm quen với việc [Tăng cường sức mạnh ma thuật] chính xác.

Khi tôi sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật] của mình ở trạng thái tập trung cao độ, tôi sẽ chặt cây.

Có rất nhiều cây cối.

Tôi không biết liệu mình có trở nên quen thuộc với sức mạnh này hay không sau khi tôi chặt hết những cái cây này.

Tôi đã thực hiện bước đầu tiên đó.

Với một hơi thở yên tĩnh.

Giữa làn gió nhẹ và tiếng chim ríu rít.

"Hà!"

Tôi vung rìu vào cây.

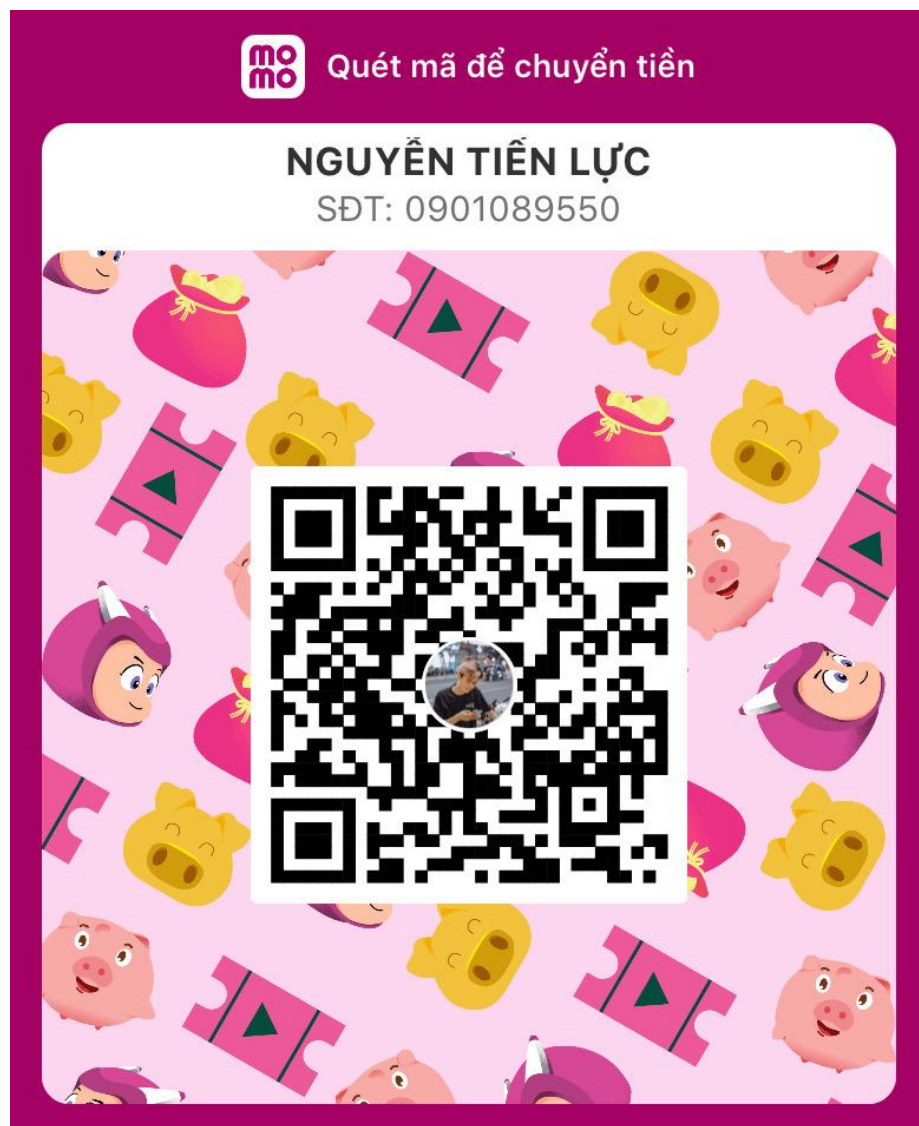
*Nứt!

Nó bị gãy.

"Ờ...?"

Không phải cái cây, mà là cán rìu.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading